

# ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия  
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.  
Одѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявлѣния се плаща по споразумение

Отговоренъ редакторъ:  
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявлѣния и пр. да се из-  
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“  
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до  
касиера на св. Митрополия — Варна

Протоиерей П. Икономовъ

## е достатъчно да знаемъ закона, а трѣбва и да го изпълняваме

„Не всѣки, който Ми каже: Господи, Господи!  
ще влѣзе въ царството небесно, а който изпълня-  
ва волята на Мой Отецъ Небесенъ!“ (Мат. 17:21)

Всѣмъ горчивина съдържа-  
тъми на Спасителя. Тѣ искатъ  
решатъ не само ония, кои-  
то проклинатъ или забравятъ  
Му, но и тия, които постоянно  
изговарятъ името Му, но съ-  
дѣлата и дѣлата си сж далече  
отъ него. „Не всѣки който Ми  
Господи, господи!“...  
ще запита нѣкой: „Нима  
можемъ да оскърбимъ Бога  
съ молитвите, които Му от-  
даваме?“

Когато молитвата, която  
да устата, не се придружава  
на сърдцето, и когато  
дѣлата на сърдцето не е при-  
на сж дѣла. „Който върши  
а на Отца Ми, Който е на  
дѣлата, ще влѣзе въ царството  
небесно.“

има ли по-лесна работа отъ  
да отправяшъ думи къмъ  
които сърдцето ги не чув-  
ства?

Така се молѣха нѣкога и  
тѣ? Или и затова ги и из-  
говаряха и Спасителятъ?  
има полза, че казваме доб-  
ри благословни молитви, кога-  
сърдцата ни сж студени, ка-  
ко? Когато живота идѣлата  
идетелствуватъ, че ние сме  
дѣла, отмѣстители и жестоки  
дѣла?

ко сме Христови, то и дѣлата  
трѣбва да бждатъ такива.  
дѣла на Спасителя е като  
сребро, което, обаче, не  
ти донесе никаква полза, ако  
држишъ заключено или за-  
крито. Словото на Христа е ка-  
квата нива, която принася  
и вкусни плодове, но ако  
оставишъ, не ти принася-  
тъ тръни и буренаци. За да  
бѣшъ християнинъ, не трѣбва  
закона да го знаешъ на-  
дѣла, а и да го изпълнявашъ.  
казва и св. ап. Яковъ. (П.  
3:17).

ко единъ братъ или сестра  
голи, и нѣматъ дневната хра-  
нѣкой отъ васъ имъ рече:  
те си смирено, грѣй се и  
ишайте се, пкъ не имъ даде,  
е потрѣбно за тѣлото, — каква  
за? Той и вѣрата, ако нѣма  
сама по себе си е мъртва.  
начи, не само да слушаме за-  
но и да изпълняваме на-  
дѣла му, защото закона  
стовъ — колкото е вѣра, тол-  
е и дѣла. Вѣрата и дѣлата  
трѣбва да вървятъ ржка за-  
а. Безъ вѣра, обаче, дѣла нѣ-  
защото причината да върши-  
дѣла е нашата вѣра. Исусъ  
да мързеля и бездѣлното,  
което сж майка на всички по-  
тъй както и господаря отъ  
агелнието е осмидилъ слугата,  
то заровилъ таланта въ земя-  
не го е умножилъ.  
вѣрата е началото на спасение-  
на, а дѣлата ни ще бждатъ  
дѣла, по които ще ни се пла-  
на всѣкого споредъ дѣлата

оста, молитвите, ходенето на-  
ава, сж много полезни и необ-  
ими, но тѣ не сж всичко. То-  
само половината отъ зако-  
другата половина сж дѣла-  
на, които изхождатъ и засѣ-  
сърдцето, отъ гдето излиза  
зла помисль и похоть.  
еме ли да го облагородимъ  
радушимъ злитъ наклонности  
броци, които се криятъ тамъ,  
се отърсваме отъ една голѣ-  
страшна проказа, която ра-

заяжда човѣшкия животъ неусет-  
но. Който пости, а върши гнусни  
дѣла, осквернява поста.

Каква полза, че постишъ, а въ  
сърдцето ти клоочи злобата и  
жаждата за отмѣщение, и езика  
ти клевети...?

Ако цѣль денъ умѣтъ ти е заетъ  
отъ мисльта — какъ да напако-  
стишъ на нѣкого или имота му  
да ограбишъ, каква полза отъ  
молитвата ти — „Господи, Госпо-  
ди!“

Това значи да обидишъ Бога и  
осквернишъ името Му.

Кого мислишъ, че лъжешъ, ко-  
гато отъ една страна постишъ, а  
отъ друга крадешъ, лъжешъ и  
клеветишъ? Бога ли? Напраздно  
прибѣгвашъ до дяволски срѣд-  
ства.

Да бихъ ималъ красноречието  
на св. Иоана Златоуста и мѣд-  
ростъта на Соломона, все пакъ,  
не бихъ можелъ да кажа съ чо-  
вѣшки думи — колко Богъ се от-  
върщава отъ ония, които сж пър-  
ви въ поста, а последни въ лю-  
бовта си къмъ ближния.

Постийшъ напр. петъченъ денъ  
и добре правишъ, защото на то-  
зи денъ Господъ И. Христосъ по-  
страда за насъ.

Почелъ си името и страдания-  
та Му и ти заслужавашъ всѣка  
похвала; но, ако въ случай петъ-  
ченъ денъ прескочи волята на  
сѣсѣда ти въ нивата ти, що ста-  
ва? Очитъ ти се зачервяватъ, ли-  
цето ти пламва, устата ти като  
вулканъ изричатъ лоши приказ-  
ки, гнѣва те напълно завладява  
и ти си готовъ да убиешъ или  
вола или господаря на дома.

Съ това, не осквернявашъ ли  
Господния денъ? Да, оскверня-  
вашъ го, и поста ти е излишенъ.

Така разбрани, поста и молит-  
вата сж несползени и тѣ не мо-  
гатъ спасти никого, а най-малко  
човѣка, който постои въ злото.

Блажени сж всички ония, кои-  
то и въ вѣрата си сж силни, но  
и не преставатъ да вършатъ доб-  
ри християнски и човѣколюбив-  
ни дѣла.

Христовиятъ законъ е задължи-  
теленъ за всички християни, и  
той дава на всички ни права, но  
и задължения къмъ другитъ.

Прочее, да съединяваме винаги  
вѣрата си съ дѣлата. Не само ви-  
мателно да слушаме словото Бо-  
жие, но и да се стараемъ да го  
изпълняваме. Само така заслужи-  
мо ще получимъ онова, което  
Христосъ е обещалъ на тия, кои-  
то съ слово сж възвеличили име-  
то Му и съ дѣлата си — сж про-  
славили царството Му.

„Вѣра безъ дѣла е мъртва“, а  
„които изпълни и научи, той ще  
се нарече великъ въ царството  
небесно“.

Въ Генуа сж били съ-  
борени отъ английскитъ  
бомбардировки 72 църк-  
ви. Най-древната отъ тѣхъ  
датира отъ преди 1,000  
години.

Между тѣхъ сжщо е и  
църквата „св. Стефанъ“,  
въ която билъ кръстенъ  
Христофоръ Колумбъ.

## Словото Божие

Прочети св. Евангелие отъ Лука —  
гл. 18 : 10 — 14 ст.

Митарь и фарисей влѣзли  
въ църква съ намѣрение да се  
помолятъ. Единиятъ — оплак-  
валъ грѣховетъ си и съ сърд-  
це съкрушено се молилъ Богу  
срѣдоточвайки мислитъ си  
върху миналото; а другиятъ,  
намѣрилъ удобенъ случай, шум-  
но да се похвали и надменно  
да се надсмѣе на митаря.

Два противоположни типа —  
отъ едната страна скромностъ  
та и смирение, а отъ другата  
— гордостъта и надменностъта.

Колкото е внушително и ве-  
личествено смирение на ми-  
таря, толкова е надменна и от-  
блскваща гордостъта на фари-  
сеина. И св. Евангелие заклю-  
чава, че митарьтъ си отишълъ  
оправданъ у дома си.

Чрезъ тия два примѣра, Спа-  
сительтъ поставя предъ очитъ  
ни най-големия и отвратите-  
ленъ грѣхъ — гордостъта, която  
заслѣпява тогава, когато е зав-  
ладѣла до степенъ, да мисли  
себе си съвършенъ, безъ всѣ-  
какъвъ грѣхъ, а всички други  
— грѣшни и съ разни недоста-  
тъци; въ разрѣзъ съ скромно-  
стъте, която толкова губово  
краси всѣки човѣкъ и го при-  
ближава до сърдцето на  
всички.

Единъ мѣдрецъ отъ древ-  
ността ни е оставилъ тоя съветъ:  
„Познай себе си“. Действител-  
но, голѣмо нѣщо е човѣкъ да  
опознае себе си, безпристраст-  
но, и да се види такъвъ, ка-  
къвто си е — съ всички дарова-  
ния, но и слабости. Защото,  
нито единъ смъртенъ човѣкъ  
не може да каже, че всичко  
знае и е духовно и тѣлесно съ-  
вършенъ.

Стариятъ фарисей — живѣе и

Лука XV. гл. 11 — 32 ст.

Една отъ най-хубавитъ, най-  
трогателнитъ, най-изразителнитъ  
и поучителни притчи казани  
отъ Спасителя, безспорно, е  
притчата за блудния синъ.  
„Единъ човѣкъ имаше  
двама сина“, — така започва  
тоя разказъ. По младиятъ поже-  
лалъ да живѣе на воля, така,  
както младото му сърдце под-  
сказвало. Затова, той се явилъ  
при баща си и поискалъ да му  
даде неговия дѣлъ отъ наслед-  
ството.

Баща му можелъ да не му  
даде нищо, дори и да го изругае  
и изпѣди, защото нито се е  
трудилъ за тая частъ, нито пкъ  
е нѣщо допринесълъ за тоя  
имотъ. Добре, но бащинското  
сърдце, готово винаги, за голѣми  
жертви, не отказва да  
удовлетвори тая молба, ма-  
каръ и най-последна да е била  
та. Взелъ своя дѣлъ, синьтъ й  
заминалъ за чужбина, гдето  
прахосалъ имота си,

днесъ между насъ, и дори у  
насъ, съ сжщото име и пред-  
става. Нашиятъ народъ следъ  
строга преценка нарича мнози-  
на справедливо и умѣстно — „фа-  
рисей“.

Въ всички отрасли и разкло-  
нения на нашия общественъ  
животъ се мушкатъ „фарисей“,  
опиянени отъ положението си,  
властьта си или отъ дарования-  
та си и винаги обичатъ шума  
около особата си. Все за об-  
ществениятъ злини говорятъ,  
тѣхъ блчуватъ, а себе си не  
виждатъ.

Всичко — „за хорски очи“ и  
„отъ уста“, за да заблудятъ про-  
столюдieto, за да могатъ да се  
изкачатъ тамъ, гдето ги тика  
суетността имъ.

Всички тия фарисей — Спаси-  
тельтъ ги визира въ това св.  
евангелие, за да бждатъ осж-  
дени за вѣчни времена.

И ти, читателю, като наблю-  
давашъ като въ огледало тия  
два характерни типа, въ кой  
отъ тѣхъ припознавашъ себе  
си? Само недостатъцитъ и грѣш-  
нитъ на другитъ ли те вълну-  
ватъ и занимаватъ? Или съ при-  
скърбие чувствувашъ ти духо-  
вната си нищета и липсата на  
добри дѣла и искашъ да се  
поправишъ.

Подобно на митаря, нека  
ожаднѣе душата ти за изправ-  
ление и искрено да се стре-  
мишъ къмъ по-чистъ животъ.  
И съставлявай ще бжде и твоя  
народъ съ подобни поданици,  
защото прогреса и възхода му  
ще бждатъ въ сигурни харак-  
тери. Защото, всѣки, който се  
възгордява ще се смири, а кой-  
то се смирява, ще се въздигне.

## Свети Харалампий

Той живѣлъ презъ втория  
вѣкъ и първата половина на  
третия вѣкъ при римския царъ  
Септими Северъ (209 год.) Све-  
ти Харалампий билъ владика  
въ гр. Магnezия. Доживѣлъ  
до 113 годишна възраст и  
пострадалъ мъченически за  
православната вѣра въ Госпо-  
да Исуса Христа. Когато билъ  
изведенъ да бжде посѣченъ,  
по присждата на царя С. Се-  
вера, св. Харалампий се обър-  
налъ къмъ Бога съ следната  
молитва: „Господи, моля Те,  
ако Ти е угодно, прослави  
Твоето име, та гдето бждатъ  
положени моитъ мощи и гдето  
се почита моята паметъ,  
тамъ да нѣма гладъ, моръ,  
заразителенъ въздухъ, който  
да унищожава плодоветъ, но  
на тия мѣста да има повече  
миръ, тѣлата имъ да иматъ  
здраве, а душигъ — спасение,  
изобилие да има на пшеница-  
та и виното; умножи добитъка  
за нуждитъ на хората. Госпо-  
ди, Ти знаешъ, че човѣцитъ  
сж плътъ и кръвъ. Прости грѣ-  
ховетъ имъ. Дай имъ изоби-  
лие на земнитъ плодове, за да  
се наситятъ и да се наслажда-  
ватъ доволно отъ трудоветъ  
си и да прославятъ Тебе Бо-  
га, Своя Подателъ. Нека роса-  
та, що слиза отъ небото имъ  
бжде за изцѣрение. О, Госпо-  
ди, Боже мой! излѣй на всички  
Твоята благодатъ“.

Светиятъ старецъ, мъченикъ  
Харалампий предъ своята  
смъртъ ясно е долавялъ, че  
чрезъ него Божията благо-  
датъ е действувала като цѣри-  
(следва на 4 стр.)

ство?!  
Где сж приятелитъ и прия-  
телкитъ, които му шепнѣха слад-  
ки приказки?..

Тукъ се крие нещастieto на  
много лекомислени люде въ  
живота. Тоя живъ разказъ — е  
вѣковната приказка на живота  
на всички ни. Всички сме гале-  
нитъ деца на Небесния Отецъ,  
Който всичко ни дава и ни об-  
кржава съ най-нѣжни грижи и  
башинска любовъ. Ние сме и на-  
следници на вѣчнитъ Му блага.  
И ако останемъ при Бога, ние  
сме опредѣлени да бждемъ наи-  
стина щастливи чада — избранъ  
народъ. Тукъ сж радоститъ и  
смысла на живота.

Мнозина бѣгатъ отъ Бога.  
Тръгватъ умишлено по една  
наклонна почва и винаги свър-  
шватъ опозорени. Всѣки денъ  
— блудни синове се явяватъ  
предъ Бога, за да, получатъ  
наследството си, даровете, фи-  
зически и духовни, каквито по-  
лучава всѣки човѣкъ съ раж-  
дането си, за да ги прахосатъ  
по криви пѣтища. Какъ може  
тогава да има щастие въ стра-  
(следва на 2 стр.)

# Старъ, изтърканъ маниеръ

Паписташките патери, които се подвизават около католическия официозъ за пропаганда в „Истина“, на нѣколко пѣти вече се опитаха да обезвѣнчѣятъ отца Паисия, като нѣколко пѣти писеха, че преди той да излѣзе съ своята „история на българския народъ“ и пробуди българския народъ къмъ новъ животъ, нѣкакъвъ католически владика, много по-рано, е написалъ такава история и е будилъ съзнанието му. Та, славата и заслугитѣ на Атонския монахъ не били такива, каквито ние му преписваме и си въобразяваме, за да дойдатъ до заключението, че палмата на първенството при пробуждането и възрождането на българския народъ не е въ ръцетѣ на българската православна църква, а въ тия на католическата (sic).

На тая имъ дързостъ никой не отговори. Всѣки, който е прочелъ тая измишльотина, може би е казалъ въ себе си: „Чужда пропаганда, невежество, провокация“, — и е отминалъ съ презрение.

Добре, но корифеитѣ около в. „Истина“, вмѣсто да се засрамятъ, тѣ хвърлиха втора бомба по случай празника на св. Царъ Бориса: „Царъ Борисъ, който покрѣсти българитѣ, умрѣ като католикъ!“ И на тая глупостъ никой не имъ обърна внимание, защото цѣлъ единъ народъ знае, кой е св. Царъ Борисъ и като какъвъ и кога умрѣ.

Вмѣсто да си взематъ добра бележка отъ дълготърпението на българския народъ, който съ мълчанието си иска да имъ каже: „Внимавайте! не сте избрали добре момента, за да си играете съ огъня. Не забравяйте гостоприемството, което ви е оказано! Преживяваме исторически времена;

дръжте смѣтка за приказнитѣ си“ и пр. Тѣ, католицитѣ, ставатъ все по-дръзки и по нахални.

Неотдавна, българскиятъ народъ чествуваше паметта на двама свои достойни и много-заслужили синове — Братя Миладинови. Ни въ клинъ ни въ ржкавъ, сжщитѣ паписташи, ето ги пакъ на сцената — все тѣй дръзки и нахални. „Да, да!“ — казватъ тѣ, „но Братя Миладинови умрѣха като католици; който мисли противното да излѣзе съ доказателство, ето ни, ние католицитѣ сме му насрещна...“

Преди сегашната война, сжщиятъ този старъ и изтърканъ маниеръ си служеха масонитѣ у насъ.

Станеше ли дума да се чествува нѣкой нашъ държавникъ, общественикъ или писателъ, починалъ разбира се преди много години, веднага ложката излизаше съ съобщение, че той билъ братъ или членъ на еди коя си ложа въ България и пр.

Понеже никой не ги опровергаваше, тия нахалници умѣло и упорито рекламираха — никому известната и потрѣбната франкмасонска ложа, като безъ да подозиратъ може би, засѣнчваха и паметта на чествувания държавникъ или общественикъ.

Съ сжщия маниеръ си служатъ сега и около в. „Истина“. Заговори ли се за нѣкой крупна личностъ отъ нашето минало, веднага съобщаватъ: „Той умрѣ като католикъ“.

Тѣ знайтъ и сж увѣрени въ себе си, че това не е вѣрно, но ще чуе свѣта за тѣхното сжществуване?

А понатиснешъ ли ги малко, викатъ до небото: „И ние сме български, и въ нашитѣ жили тече българска кръвъ! Ние сме и запасни офицери, такива сж

били и нашитѣ владии! Какъ смѣете да се съмнявате въ нашитѣ родолюбиви чувства? Не гледайте, че сме зачислени на чуждъ казанъ и слушаеме чужда команда; ние сме си пакъ български „патриоти!“

Защо, обаче, не поменаха българския Царъ въ службитѣ си, следъ като той се вѣнча по православному, и по чия заповѣдь отпосле започнаха да го поменуватъ, на този въпросъ католицитѣ не ни отговориха и до сега.

Ние сме сити на такива „патриоти“, „приятели“ и „големъ българофили“, частъ отъ които днесъ се обаждатъ отъ разни черни станции — като Мъркамъ и Сие и съветватъ българския народъ да саботира държавата си...

Хлѣба ни ядохъ и гроба ни копахъ!

Кучето, което не знае да лае, докарва вълка въ кошарата!

## Живъ е Богъ!..

Щомъ очитѣ си отворя,  
първа дума проговоря,  
Бога слава азъ смиренъ!  
Че го чувствамъ въвъ гърдетѣ,  
и Му срѣщамъ азъ следитѣ  
въ всѣка стѣпка околъ менъ.

Азъ Го виждамъ въ сѣнь унесенъ,  
азъ Го чувамъ въ птица пѣсенъ,  
въвъ тревца и цвѣтецъ;  
на дъжда въ напѣвенъ плѣсъкъ,  
на гърма въ страховенъ трѣсъкъ,  
и въ полѣхъ на тихъ вѣтрѣцъ!

Ти не чувствашъ ли Го, брате,  
щедъръ въ радости когатъ е  
и въ разплатъ справедливъ?  
Ти се Богу цѣлъ отдавай!  
Вѣрвай, братко, живъ е вѣрвай,  
живъ е Богъ, напѣки живъ!...

свещ. Давидъ Т. Димовъ

# Словото Божие

(продължение отъ 1 стр.)

ната на скръбта?

Не всичко, обаче, изглежда да е било похабено въ душата на тоя младежъ, защото, той дошълъ на себе си, разкажалъ се и рекълъ: „Ще стана и ще отида при баща си и ще му рѣка: татко, съгрѣшихъ противъ тебѣ и предъ тебе!“ Станалъ и отишълъ при баща си, който го приелъ съ отворени обятия и го обиспалъ съ почести — хвърляйки булото на забвение то надъ неговото минало. Голѣма била радостта на домашнитѣ.

Колко семейства не оплакватъ по единъ такъвъ блуденъ синъ, зарѣзалъ семейството си и трѣгналъ изъ широкия друмъ на порока и удоволствията, за да свърши съ позора или затвора. Кой носи отговорността? Ние. Защото въ повечето случаи — младежътъ израства далече отъ Христа Спасителя. Улицата и лошитѣ другари играятъ фатална роля, ако о време ние възрастнитѣ: родители, учители и пр. не се намѣсимъ, за да ги корегиратъ да се стреснатъ и дойдатъ на себе си. Недѣленъ денъ — защо да не прекаратъ единъ часъ въ храма да се поучатъ и следъ това — раницата на гърба и на излетъ?

Днесъ много младежи тѣнатъ до гуша въ тинята на грѣха и порока и чакатъ нѣкой отъ нѣкъде да имъ протегне ръка.

Въ младини, блуденъ синъ бѣ и Блажени Августинъ, въ послѣдствие великъ църковенъ учителъ и писателъ.

Кой стана причина да се върне отъ лошия пѣтъ?

Той самъ разказва: „Единъ денъ отворихъ св. Писание и прочетохъ тия думи на св. ап. Павла, които направиха превломъ въ душата ми: „Нощта се превали, а денътъ се приближи. Да отхвърлимъ, прочее,

плѣтата на мрака и да изгрѣемъ оржието на свѣтлинатъ, съ вѣденъ, да се държимъ гоприлично, безъ да се правимъ нито на срамни гошави и пиянство, нито на сладостие и разпѣство, нито на гордоръ и завистъ“ (Римъ XII, —13). Бл. Августинъ се вѣнчалъ при Богъ. Това всѣки може да стори, ако има малко отъ малко чувство на срамъ съвѣсть, ако би и дотолкова колкото ги е ималъ блуденъ синъ.

Църквата Христова съ отворени обятия очаква и плаче голкова блудни синове, да дойдатъ на себе си, да се откажатъ отъ грѣха и порока спасятъ душата си. За такива разкажали се грѣшници, небото се тържествува, ангели ликуватъ и човѣцитѣ се радватъ. Sic cogito

Женевската централна агенция за пленници съобщава, че до сегашно приела и препратила отъ войници пленници до мействата имъ и обратитѣ — 39 милиона писма, изъ периодъ отъ 40 месеца въ Бие рекорда отъ 1914 г. год. съ 8 милиона въ вѣче за сжщия периодъ време.

Бждете изпълнители на словото а не само слушатели.

Въ надеждата бждете радостъ въ скръбта — търпеливи, въ литвата — постоянни.

Понасяйте единъ другиму крѣтитѣ и така изпълнете заповѣдъта Христова.

Възлюбени, не на всѣки вѣрвайте, изпитвайте духоветѣ ли сж отъ Бога, защото много лжепророци се явиха въ свѣта. Вразумявайте безчиннитѣ, поощавайте малодушнитѣ, подкрепяйте немощнитѣ и бждете дълготърпиви къмъ всѣки.

## Иисусъ и разбойникитѣ

(Среща съ преследвачитѣ)

Пустинята се простираше мѣглява, гореща и необятна. Облаци отъ пѣсъкъ наскоро бѣха се поразходили между нея и слънцето. Пустинниятъ вѣтръ, наричанъ отъ туземцитѣ Циклонъ — Самумъ, бѣше покрилъ вече стѣпкитѣ и на последния кербанъ и издигналъ могили отъ пѣсъкъ върху разнитѣ останки отъ неговъ, които биха могли да посочатъ пѣтъ. Денътъ бѣше къмъ своя край, но не се чувствуваше ни най-малка прохлада. Небето приличаше на запалена пещъ, червената на която постепенно почерняваше и прѣскаше изъ въздуха нетърпима горещина.

Срѣдъ тая пустиня отъ пѣсъкъ, една слаба и натъжена жена, съ заспало дете на ръцетѣ ѝ, седѣше върху една пѣсъчна могила. Съ страхъ и видимо смущение тя се поглеждаше и стрелкаше погледъ ту къмъ небото, ту къмъ сжщата си рожба. Близко до нея се нааѣтѣ свободно, но капнало отъ умора, магаренце, което търсеше изъ пѣсъка коренитѣ на горчивитѣ пустинни треви, за да уталожить гладъ си — и което едва ги отскубваше. Единъ мжжъ, който носѣше въ ржка празна бѣклица, приближи бавно и внимателно къмъ младата майка.

— Намѣрили, Иосифе? — го по-

пита тя.

Иосифъ ѝ показа бѣклицата и кимна безнадеждно съ глава.

— Нѣма вода! прошепна жената. Ахъ, Боже! Кога се събуди и поиска вода, какво ще правимъ? Мило погледна детенцето и две едри сълзи се търкулнаха отъ очитѣ ѝ. Детето се усмихна въ сѣня си.

Иосифъ гледаше ту майката, ту детето и се чувствуваше съкрушенъ и отчаянъ. Той бѣше старъ човѣкъ. Опърленото му лице отъ паящето слънце бѣше прошарено съ дебели бръчки. Лицето му бѣше, като лицата на всѣки хора, но челото му изглеждаше благородно и смирено. А погледа му — благъ и приятенъ, като на неговата другарка.

— Богъ ни изпитва, Мариамъ, каза той натъженъ, и не ни оставя нищо, освенъ вѣрата и твоитѣ молитви къмъ Него.

— И Той, — отговори Мариамъ, като повдигна главата си усмихната презъ сълзи, обнадеждана, — не е ли Той съ насъ? Неговиятъ тихъ и спокоенъ сѣнь не е ли нѣщо повече отъ молитва?... Я погледни, прибави тя следъ една минута мълчание, шепнейки, — Той въ сѣня си вижда Бога и се усмихва. Нека не се плашимъ отъ нищо, а да очакваме по-

мощта Му съ търпение.

Иосифъ се отдалечи и отиде при магаренцето. То кротко обърна главата си къмъ него. Той го погали и опрѣ измореното си тѣло върху шията му, замисленъ и мълчаливъ, като че ли очакваше чудеса отъ вѣрата на своята другарка.

Въ мигъ се издигна облакъ отъ прахъ, като пѣна върху пустинния пѣсъкъ. Нѣщо се движеше и бързо напредваше къмъ тримата пѣтника. Следъ малко се очерта една бѣла мантия, която вѣтрѣтъ силно брулѣше, а подъ нея отъ време на време блѣсваше дълъгъ ятаганъ.

Иосифъ обърна глава и силно се смути отъ тоя неочакванъ гостъ.

— Мариамъ, — каза той на другарката си, единъ въоръженъ конникъ иде къмъ насъ. Съмнявамъ се, да не е нѣкой отъ разбойникитѣ, които бродятъ по пустинята и обиратъ пѣтниците.

— Който и да е, — отговори Мариамъ, безъ да повдигне очи отъ красивия образъ на детето, трѣбва да го дочакаме спокойно, защото Богъ ни го праща!

Още тя говорѣше, когато пустинникътъ пристигна при тѣхъ. Конятъ му, като видѣ жената и детето, се сепна и изведнажъ спрѣ, като че ли се уплаши да се докосне до

тѣхъ. Конникътъ се разгнѣви и силно почна да го мушка и тегли юздата въ запенената му уста.

— О, извика Мариамъ, жедно Му е! Който и да си, смилъ се надъ насъ! Ето, нашата бѣклица отдавна вече е празна. Нѣмаме сили да продължимъ пѣтя си... Малко водица само за Него!

Пустинникътъ, черъ арабинъ, завъртъ страшитѣ си очи, измъкна ятагана си и го завъртъ надъ главата си, безъ да каже нѣщо. Иосифъ притича и се изправи между него и другарката си, за да я запази съ тѣлото си.

— Добре, измърмори звѣрътъ-разбойникъ, не се осмѣлихъ да насѣка една жена, но ти можешъ да опитаешъ острието му.

— Какво искашъ да правимъ? — запита го спокойно старецътъ. Какво сме ти сторили? Не виждашъ ли, че нѣмаме нищо?

— Никой не трѣгва на дълъгъ пѣтъ, безъ да вземе малко злато, отвърна арабина.

— Нѣмаме друго съкровище, освенъ това дете, каза Мариамъ. Жедно е, плаче, моля ти се, дай Му малко вода или ни остави на мира.

Въ това време детенцето се бѣше събудило и гледаше кротко разбойника.

— Е, добре, тъкмо това дете ми харесва, каза дивиятъ

конникъ. Ще го взема и го продамъ въ Иерусалимъ.

Майката направи две крачки назадъ, обви детенцето въ своето дълго наметло, притисна го до гърдитѣ си, съ отвърщение хвърли погледъ къмъ разбойника.

— Богъ не ще ти позволи да направишъ това, каза му.

— Ще видимъ, отвърна арабинътъ и засили коня си шу безстрашната майка.

А вотномо разтреперано се прави на заднитѣ си кракѣ, силно разтѣрси дългата буйна грива. Разгнѣвилитѣ разбойникъ, като видѣ, че ще може да си послужи ятагана, захвърли го настрѣхъ и пишна боздугана.

— Стой! или те убивамъ, чу нечий силенъ гласъ.

Разбойникътъ изненада и усѣтилъ острието на косякъ се връцна силно назадъ, нѣтъ дръпнатъ силно, по колѣне, а конникътъ, като се окопоти, намѣри върху пѣсъка, обезоруженъ отъ единъ младежъ, който еше надъ него като разярено лъвъ.

На Иосифа му се пристъпеше че вижда Ангелъ Пазителъ колѣнчи на молитва.

Мариамъ, като се боеше, не види да тече кръвъ, зави яростта на разбойника изпищъ за прошка къмъ бедителя.

— Не желая да го убивамъ,

# ИСТИНИ, КОИТО ТРЪБВА ДА СЕ ЗНАЯТЪ

Защо се молимъ за умрѣлитѣ?

ата православна християнска църква, учи, че следъ смъртта и частния съдъ, всички грѣшници отиватъ въ ада. Ония пъкъ, които сж нѣ възможност истински разкаятъ, да помогнатъ беднитѣ и да извършатъ каквито Божията любовъ повелява и ни изисква, имъ още една възможност да получатъ едно облъчение на мжкитѣ си, или цѣлостно освобождение отъ връзки на ада.

Грѣшниците могатъ да получатъ едно такова благодѣяние чрезъ собственитѣ си, или чрезъ разкаяние, но следъ смъртта и частния съдъ, нѣма вече мѣсто за разкаянието нито за нѣкви заслуги. Това тѣ могатъ да получатъ само по безплатна доброта на Бога, то окончателно не наказва грѣшниците, а имъ налага само едно начало на наказание, айки имъ единъ дългъ — до време, въ които, чрезъ молитвѣ на църквата, чрезъ нѣмъ дѣла и благодѣянията живота, направени въ името на полза на покойниците, и вече чрезъ силата на нѣмъ жертва — св. Литургия, за да се очистятъ и да се простятъ грѣховетѣ.

Въ учение се основава на това Божие, въ което чезе: „Молете се за всички души“ (1 Тим. 2:1). Следователно, да се молимъ и за онези, които сж около насъ, и за онези, които сж отъ насъ, за живитѣ, и за умрѣлитѣ, защото нѣмъ ли — за Господа нѣмъ, умираме ли — за Господа умираме; следователно, нѣмъ ли, умираме ли — „плодни сме“ (Кор. 14:8); „А нѣ е Богъ на умрѣлитѣ, а на живитѣ, защото предъ всички сж живи“ (Лук.

20: 28). Какво, че и следъ смъртта могатъ да се опрощаватъ грѣховетѣ, ясно ни казва Спасителътъ чрезъ думитѣ: „Всѣки грѣхъ и хула ще се прости на човѣцитѣ; но хулата противъ Духа, нѣма да се прости нито въ сегашния нито въ бждащия вѣкъ“ (Мат. 12: 32).

Следователно, отъ тукъ произлиза, че опрощаването е възможно и за бждащия вѣкъ, т. е. следъ смъртта.

Все словото Божие ни учи, че молитвата, която отправяме Богу, не може да бжда силна, освенъ ако е направена въ името на Господа Исуса, защото „ако поискате нѣщо въ Мое име, Азъ ще го направя“ (Иоан. 14: 14).

Той е единствениятъ посредникъ между Бога и човѣцитѣ. Той ни е откупилъ отъ всички грѣхове, пренасяйки Себе Си изкупителна жертва. Тая негова доброволна жертва, се постоянно преповтаря въ св. Литургия, въ която Божественото Му тѣло се преломва още за „живота на свѣта“, а свѣтата Му кръвъ се излива „за опрощение на грѣхове“.

Следователно, нашитѣ молитви, особено за нашитѣ покойници, не могатъ да бждатъ угодни Богу, нито пъкъ полезни за тѣхъ, освенъ тогава, когато сж съединени съ безкрѣвната изкупителна жертва, съ св. Евхаристия, която се извършва само презъ време на св. Литургия.

Наистина, църквата посредничитѣ предъ Бога въ полза на умрѣлитѣ, както и на живитѣ, не въ своето собствено име, а въ името на Господа Исуса и въз основа безкрѣвната жертва, която непрестанно принася за спасението на живитѣ и умрѣлитѣ. Чрезъ молитвитѣ и посредничеството си, църквата не прави друго,

освенъ да приобщи чедата си съ безкрайната заслуга на „Единствения посредникъ между Бога и човѣцитѣ, Който даде Себе Си откупъ за всички“ (1 Тим. 4:5, Евр. 9:15).

Въпрѣки това, църквата прави голѣма разлика между тия, които умиратъ неразкаяно, между ония, които не сж пожелали да чуятъ за Бога и Неговитѣ заповѣди, между ония, които сж Го клеветили и сж се гаврили съ Него и сж се отказали отъ Неговата милостъ и снисхождение и тия, които сж живѣли въ надежда въ Бога, но житцата на живота имъ внезапно е била прекъсната или пъкъ не сж имали достатъчно време да се разкаятъ. Само за тия последнитѣ сж моли и тѣхнитѣ грѣхове тя облекчава или съвсемъ заличава чрезъ своето посредничество.

За ония, които сами посѣгатъ на живота си, за еретицитѣ — умрѣли безъ разкаяние, както и за сектантитѣ, тѣ дори и молитви нѣма, съгласно учението на св. Отци.

Църквата заповѣда де се правятъ молитви за умрѣлитѣ, особено на третия, деветия и четридесетия день — с л е д ъ смъртта. Тоя обичай е съвсемъ старъ, защото за него се споменава дори и въ апостолскитѣ постановления.

Защо най-вече въ тия дни? Ето какъ обясняватъ това нѣкой отъ църковнитѣ св. Отци:

„На третия день се прави първата молитва и поменъ за умрѣлия, защото на третия день Господъ нашъ Исусъ Христосъ възкрѣсна и за пръвъ път се показа на апостолитѣ Си. На деветия день се прави друга молитва и другъ поменъ,

защото на този день следъ възкресението Си, Господъ пакъ се показа на ученицитѣ Си. Най-после, се прави поменъ на 40 тия день, защото тогава стана последното явление на Христа предъ ученицитѣ Си и тогава се възнесе на небето“.

Другъ св. Отецъ ни обяснява това по следния начинъ: „На 3-ия день, следъ като сж преминати митарствата, душата е представена предъ Бога. Въ тоя день, църквата и роднинитѣ се молятъ Богу да и прости грѣховетѣ и да и даде вѣченъ животъ. Следъ това душата е заведена да види красотитѣ на рай, следъ което на 9-ия день е представена да се поклони Богу. Затова, на този день църквата се моли душата да бжде зачислена въ деветтѣхъ ангелски чинове.“

Следъ поклонението, Богъ заповѣда да се покаже на душата и ада; и тогава тя вижда страданията на грѣшниците и слуша плача, стенанията и скръзането съ жбѣ. Въ разстояние на 30 дена, душата посещавъ всичкитѣ страни на ала и трепери за да не бжде осждена и тамъ да прекара вѣчността. На 40-ия день, наново възлиза при Бога — когато Богъ опредѣля мѣстото на душата. Следователно, 40-ия день е решителния день, когато се опредѣля мѣстото на душата въ бждащия животъ — до страшния съдъ. Затова, на този день, църквата е длжна, длжни сж и всички роднини — да присѣствуватъ на св. Литургия и да се помолятъ усърдно Богу — щото Той да и прости грѣховетѣ и я приеме въ лонното на Своитѣ праведници, избраници и угодници.

(по случай задушницата)

## Книжнина

Стариятъ учител, педагогъ и публицистъ Д. Божковъ, извѣстенъ въ цѣла България съ преводи на съчиненията на Григорий Петровъ, е публикувалъ една малка и спретната книжка, озаглавена „Учителѣ“. Прочетохъ я съ наслажда. Тя е написана леко и увлѣкателно. Изтрѣзната е отъ сърдцето на единъ добъръ учител — християнинъ.

Дава ни нѣколко примѣри на образцови учители, посветили се да служатъ на своя народъ, въ ония далечни времена, когато родолюбието и идеализма бѣха ржководната звезда, на следъ освободителната генерация. Всичко е естествено, приятно и назидателно; нѣма карьеристи, а призвани народни служители и апостоли.

Засѣга училищнитѣ програми, учебницитѣ и търгашитѣ съ и около тѣхъ. Нѣкогашнитѣ наказания — но, и разбиранията на младитѣ учители — реформатори; напуста на удобствата на града и дошли да служатъ на село на собствения си народъ и улеснятъ неговия културенъ възходъ.

Има учители, така сполучливо и мило описани, че ние съ гордостъ можемъ да кажемъ, че сме имали Пестелцовци изъ дебритѣ на балкана и по нашитѣ села.

Доста мѣсто той отдѣля и за училището на д-ръ Хаскелъ въ Пордимъ.

Действително, велико дѣло, заслужаващо всѣка похвала.

Добре би било, всѣки нашъ учителъ и свещеникъ да си достави тая тѣхъ хубаво написана книжка.

Всѣки, който изпрати пощенски или гербови марки за 3 лв. до г-нъ Д. Божковъ ул. „Раковска“ 138 София, ще я получи.

Печатница А. Пъндълийски  
ВАРНА

ул. Панаягорище 4—Телеф. 23-15

спокойн младежъ. Той е отъ нашитѣ братя, чадъ на пустинята като мене и следващъ, така сжщо като мене, защото е осжденъ на смъртъ.

Преследванъ ли си, бързапити Мариамъ. А казвате, има и други ваши братя дени! О! тогава вземете и тая рожба подъ ваша заплата...

Азъ никого не покровителствувамъ, каза непознатиятъ младежъ съ горчива усмивка. Обичамъ да укротя дивитѣ животни и подготвямъ да наказвамъ. Тукъ въ пустинята на лѣвоветѣ, не бжда да има тигри. Ти ме обирашъ. Оребъ! стани и да сжмъ чулъ вече, че се боишъ съ женитѣ и децата!.

Обзоржениятъ арабинъ едновременно и наведе надолу, като дете, хванато въ мента, когато се е тъмнѣло извърши лошо дѣло.

Непознатиятъ, който тѣй суто изруга победения, едва имаше 25 годишна възраст. Той му бѣше почти голо и блѣдъ, че бѣше обгорѣло отъ слънцето слънце на пустинята, аше една особена бѣлина и по-особена приятна учтивостъ. Гжста, жѣлта коса, като ли горѣше на главата му и придаваше особенъ приятенъ и привлѣкателенъ видъ. Лицето на Давида, който бѣди гиганта Голиатъ.

— О, непознати благодетелю, извика Иосифъ, да не си ангелъ? Какъ дойде тукъ? Вътрѣтъ Самумъ ли ти тури криле на краката или свѣтковицата ти въоржжи ржцетѣ съ такава сила?

—Какво наричашъ ти ангелъ? отвърна младежътъ съ гордъ погледъ. Азъ съмъ единъ отъ многото разбойници на пустинята. Направихъ краката си да надминаватъ тия на газелата, а на мишцитѣ си заповѣдахъ да иматъ орлова лекота и ржцетѣ орлови нокти. Затова съмъ свободенъ като еленъ и съмъ царъ въ царството на орлитѣ. Като каза това, младежътъ кимна съ глава на Оребъ да върви предъ него.

Арабинътъ хвана коня за поводитѣ му, безъ да го възседне, мимо волята на победителя и се приготви за тръгване.

Детенцето почна кротко да хленчи.

— О, имайте милостъ, каза Мариамъ, малко вода за детето! Вие, които познавате пустинята, покажете ми най-близкия изворъ! Тамъ ще отида, дори и пълзишката, защото виждате, менъ Го е повѣрилъ Богъ, и толкова, колкото мога, ще се грижа за Него: не желая да страда...

После доста има да страда! Осждени сте на смъртъ. Имайте милостъ къмъ другъ осжденъ, така сжщо, на смъртъ. Управителя на Иерусалимъ тър-

си да убие, да погуби това дете! Когато чу тия думи, младиятъ разбойникъ съ сепна.

— Да не е това дете неговия синъ или неговия наследникъ? каза той съ пониженъ тонъ. Ще го спася, за да може единъ день да накаже тирана и да победи мерзостта надъ тоя нещастенъ народъ!...

Кое е това дете? Жено, говори! Ти виждашъ, че животътъ му зависи отъ истината на твоитѣ думи. Да не е потомъкъ отъ нѣкой царски родъ!...

— Е нѣщо по-велико, каза Мариамъ, като наведе очи на доле. Дете е отъ народа, но единъ день ще поиска отъ гонителитѣ си наследството отъ баща си!

—Отъ где знаешъ това? запити очуденъ човѣкътъ на пустинята.

—Единъ гласъ, който никога не лже, твърди това, каза майката.

—И кога ти говори тоя гласъ? — Когато бѣхъ изгонена отъ богатитѣ, защото бѣхъ бедна. Когато чувствувахъ родилми мжки, а никой не мисе притече на помощъ. Когато вмѣсто на креватъ, въ яслитѣ на животнитѣ, скритомъ можахъ да си намѣря подслонъ, за да Го родя.

—Почакай, Оребъ! извика разбойникътъ и се приближи до Мариамъ, погледна я умилно, каза нѣщо и се усмихна.

— Значи, тѣй се отнесоха

мерзавцитѣ съ тебе? Заслужаватъ твоеото презрение! Помжчи се да ги намразишъ! каза ядовито разбойника и додаде, но ти не имъ ли даде да разбератъ, че синътъ, когото отхранявашъ, единъ день жестоко ще имъ отмъсти за тебе?

—Простихъ ги, но тѣ не разбиратъ отъ прошка. Ще отхраня и възпитамъ сина си за милостъ, за любовъ и истина, ето защо, тѣ Го гонятъ още отъ сега. Ако и ние бѣхме жестоки като тѣхъ, щѣхме да си приличаме и нѣмаше защо да ни мразятъ и гонятъ.

Разбойникътъ наведе глава и нѣколко минути нищо не каза. Последнитѣ думи на жена-та, изглеждаше, силно го трогнаха, което се долавяше отъ движението на устнитѣ и веждитѣ му. При това положение, той изведнажъ се усмихна и даде нѣкакъвъ знакъ на Оребъ, а на Мариамъ рече:

—Тѣ искатъ да ти убиятъ детето, азъ ще Го спася! Поне въ това нѣма да имъ приличамъ! Мога да ти кажа едно, че ако бѣхъ се родилъ тиранинъ като тѣхъ, може би щѣхъ да ги простя. Качи се на коня! Оребъ ще го хване за поводитѣ и ще го заведе тамъ, гдето му кажа или по добре, азъ ще го вода самъ, а Оребъ ще ни последва...

Човѣкътъ, който е съ тебе, да дойде така сжщо. Въ моето скривалище ще намѣримъ во-

да, ядене и мѣсто за почивка, отъ каквото чувствувате нужда. После ще можете да се върнете въ Иерусалимъ и да искате отъ управителя прошка за детето, като му покажете где е скривалището на разбойника Иехуда.

—Защо ни обиждашъ, ако искашъ да ни спасишъ? Тѣжно се намѣси Иосифъ. Ако ще ни приемашъ като врагове, тогава не ни води въ твоеото скривалище.

— Какъ, като братя ли да ви приема? каза Иехуда. Моятѣ ржце сж окрвавени и никому не сж прощавали. Не мога да се нарека вашъ братъ.

— Богъ ще ви научи да прощавате, му каза Мариамъ. Ти сега обичашъ мѣстата, защото умразата между човѣцитѣ е несправедлива. Но, понеже ти ни спаси, който и да си и какъвто и да си, ти си нашъ братъ и съ радостъ ще приемемъ гостоприемството, което ни предлагашъ въ скривалището си. . .

Иехуда подаде манерката, която висѣше закачена на кръста му и въ която имаше още малко вода.

Майката побърза да намочи устнитѣ на детето, което усмихнато гледаше разбойника, като че ли искаше да му благодари.

Иехуда и Иосифъ подпомогнаха на Мариамъ да възседне коня на Оребъ, които тръгна пешъ подире имъ. (следва)

## Изъ Живота на епархията

### Чествуване рождени ния ден на Пегово Беличество въ Варна

Въ историята на всеки народ има светли дати, дати, които сж бивали край на стари несподи и теглила и начало на нови радости, дати, които сж стояли между две епохи, които сж окрили царства и народи за нови подвизи, за новъ напредък и благополучие. Въ живота на българския народ има много такива дати, но безспорно, най-светла такава на III-то българско царство е тази — на 30 януарий преди 49 години — рождението на Н. В. Царь Борисъ III. И когато завистливи съседи съ скрити копнежи гледаха към славния престолъ на българските царе, надъ българското небе възсия нова и светла звезда — Престолонаследникът на българския тронъ. 30 януарий 1894 г. бѣ денътъ, въ който всѣко българско сърдце заби въ новъ тактъ и съ новъ темпъ. И въ студената, мъглява и мразовита януарска утринъ, когато всѣка човѣшка личностъ на столицата бѣ улисана въ дребната си ежедневка, тогавъ, поздравителнитъ салюти на двадесетъ и единъ вистрела възвестиха новото събитие. Като електрически токъ бѣ разнесена голѣмата радостъ и за мигъ, предъ двореца бѣ се събрало цѣлото столично гражданство, и живо, съ нестихваща радостъ акламираше своя любимъ князь и многоочакванъ престолонаследникъ. Отъ тогава, вече 49 години на 30 януарий всѣка година българскиятъ народъ празнува рождени денъ на своя любимъ царъ — тогавашенъ князь Борисъ Търновски.

Въ Варна на 30 януарий т. г., по случай рождения денъ на Н. В. Царь Борисъ III бѣ отслуженъ на специална приготвена арка предъ Катедралния храмъ предъ многолюдното стечение на варненското гражданство, учаща се младежъ, всички родолюбиви организации, войскови части и при състѣствието на всички официални лица отъ гр. Варна и консултътъ на съюзнитъ намъ държави величественъ благодарственъ молебенъ отъ Архимандритъ Гихонъ и енорийскитъ свещеници на града ни. Следъ молебена свещ. Янко Митковски, произнесе прочувствена речъ, съ които приклича младитъ войници да пристѣпятъ и съ ясно съзнание за своя дългъ да положатъ традиционната клетва за вѣрностъ къмъ Царя и Родину. Клетвената формула бѣ произнесена на колѣне отъ всички войници, следъ което всѣки поотдѣлно цѣлуна св. Евангелие, Кръста и Знамето. Гържеството завърши съ парадъ на войсковитъ части.

### Една организирана благодарителностъ

Енорийскитъ свещеници въ гр. Провадия ни съобщаватъ, че въ отговоръ на позива имъ отъ църковния ъмбонъ къмъ християнитъ въ града (по случай зимната акция за събирание помощи) да подкрепятъ съ лептата си организираното църковно благотворително дѣло въ енорийтъ, отзовали сж се следнитъ щедри жертвуватели въ гр. Провадия:

а) за безплатната църковна трапезария — организирана и издържана отъ правосл. христ.

братство „св. Благовещение“.

1. Акционерно дво Ленъ 20,000 лв., 2. Общото търговско сдружение 15,000 лв., 3. Църковното настоятелство 4,500 лв., 4. Никола Я. Торбовъ 5,000 лв., 5. Йовка Д. Бакаливанова 1,000 лв., 6. Дочина Ст. Бакаливанова 1,000 лв., 7. Люба Ж. Ставрева (за поменъ) 500 лв., 8. Стефанъ Димитровъ (аптекарь) 500 лв., 9. Иванъ Н. Петровъ (за здраве) 400 лв., 10. Стойка Стаматова (за поменъ) 300 лв., 11. Панайотъ Мариновъ (за поменъ) 250 лв., 12. Маринъ Панайотовъ (за поменъ) 200 лв., 13. Димитра Кожухарова 200 лв., 14. Стефанъ Поповъ 200 лв., 15. Недѣлка Стоянова 100 лв., 16. Станка Бахнева 50 лв. Всичко 49,100 лв.

б) за старопиталището „Царь Борисъ III“ — организирано и издържано отъ Варн.-Преславския епарх. дух. съветъ:

1. Акционерно дво „Ленъ“ 10,000 лв., 2. Общото търговско сдружение 10,000 лв., 3. Никола Я. Торбовъ 5,000 лв., 4. Надежда Т. Карянева (за поменъ) 500 лв., 5. Дочина Ст. Бакаливанова (за поменъ) 500 лв., 6. Цонко Харбовъ (за поменъ) 500 лв., 7. Васила Тодорова (за поменъ) 300 лв., 8. Мара Асп. Недева (за поменъ) 300 лв., 9. Коста Ивановъ (за поменъ) 300 лв., 10. Герчо Мариновъ (за здраве) 250 лв., 11. Никола Г. Тузузовъ 200 лв., 12. Злати Д. Илиевъ 150 лв. Всичко 28,000 лв.

Като съобщаватъ горното, енорийскитъ свещеници въ гр. Провадия отъ свое име и отъ името на беднитъ, за които тѣ се грижатъ, изказватъ чрезъ вестника ни сърдечна благодарностъ на поменатитъ щедри дарители и вседушевно имъ молиствуватъ отъ Бога крепко здраве и успѣхъ въ работата и живота.

### Новини отъ Добричъ

На 3 и 4 февруарий т. г. общинскиятъ съветъ и училищното настоятелство въ Добричъ гласуваха бюджетитъ на Добричката община и на училищното настоятелство. Приходътъ и разходътъ на цѣлия бюджетъ възлиза на 35 милиона лева. Общинскиятъ съветъ единодушно по свой починъ се отказа отъ дневнитъ пари, които се следватъ на съветницитъ за участието имъ въ заседание. Това даде възможностъ да се намѣрятъ срѣдства да се подпомогне подетата отъ тукашнитъ енорийски православни братства инициатива да се открие въ града ни старопиталище. Единодушно бѣха гласувани предложенията на общинската управа 1) да се подпомогнатъ енорийскитъ православни християнски братства въ града ни съ по 15,000 лева за издръжка на безплатнитъ църковни трапезарии; 2) да се подпомогнатъ сжитъ братства съ 35,000 лева за откриване на приютъ за старци; 3) да се подпомогнатъ енорийскитъ православни църкви въ града съ 15,000 лева и 10,000 лева; 4) да се освободи отъ заплащане презъ 1943 година консумираната отъ православнитъ църкви (храмове) електрическата енергия за осветление.

За отбелязване е фактътъ, че при гласуването на горнитъ предложения не се направи отъ никого каквато и да е забележка, нито се изказа дори и намекъ за несъгласие. Напротивъ, общинскитъ съветници по тия въпроси бѣха напълно единодушни и съ пълна готов

## Свети Харалампи

(продължение отъ 1 стр.)

телна сила. Въ своята молитва свещено-мченикътъ иска отъ Бога и следъ смъртъта му пакъ чрезъ него страдащитъ да получаватъ изцѣление и благословение въ трудоветъ имъ.

Нашиятъ български народъ точно и затова почита и се моли на св. Харалампия.

На 23 февруарий се отслужва св. Литургия въ честъ и прослава на светията и затова се носи медъ да бжде благо-

### Наша поща

гр. Щипъ, свещ. М. П. Г. Удоволворихме молбата ви. Ще получавате редовно вестника. За хубавитъ и насърчителни думи Ви благодаримъ.

с. Осмаръ, Г. К. Г. Ако бѣхте съобщили на време, че сте се премѣстили отъ Дивдѣдово въ Осмаръ, не щѣше да има такава бъркотия. Но всичко сега се оправи.

гр. В. На единъ четицъ на православника толически списвания. Получихме писмото и отръзката отъ в. „Зора“. Молимъ, съобщете ни името си, за да знаемъ съ кого имаме работа. На такава сериозна тема, „непочтено“ е да се криете задъ „единъ четицъ“. Щомъ ни съобщите името и адреса си, вие ще получите нашия отговоръ, който е изготвенъ. А щомъ не ни се обадите, ще разбирате, че сте тѣхенъ платенъ агентъ. Отъ писмото ви личи, че не сте и българинъ. Между другитъ граматически и правописни грѣшки, вие употребявате и неправилния изразъ: „прочетете тукъ включената“, вмѣсто „тукъ приложената“.

гр. А. свещ. Хр. Йв. Получихме списъка съ 558 абонати. Благодаримъ.

гр. А., свещ. С. Г., секретари. Дължите още 5880 лв. за 1942 г. Молимъ изпратете ни ги по-скоро.

с. Х., свещ. П. А. — Ново-пазарско. И на двамата щѣмъ се изпраща редовно вестника.

с. Крушари, свещ. П. К. Получихме едва сега списъка. На всички ще се изпраща вестника. Благодаримъ за 62 абонати. **До всички** Всеблагочестивни свещеници въ Епархията. Когато ни изпращате списъцитъ си, отбѣлжайте да изреждате имената на старитъ абонати. А отбѣлжавате само тия на новитъ и ония отъ старитъ, които се отказватъ за 1943 година. При това, внушавате на старитъ абонати да не се отказватъ за презъ 1943 година, защото списъцитъ сж печатани за две години 1942 и 1943 години.

ностъ се отзоваха на направенитъ предложения. Тѣ бѣха били много по-щедри въ подкрепата си къмъ родната църква и църковнитъ организации, ако срѣдствата на общинския бюджетъ можеха да позволятъ това и ако другитъ нужди на общината не бѣха тѣй голѣми и неотложни. Радостенъ фактъ е тоя жестъ на общинската управа и на общинския съветъ. Нека се надѣваме, че ще дочакаме скоро по-щастливи дни, когато общинската управа на Добричъ и просвѣтителитъ общински съветници ще покажатъ още по-очевидно и чувствително отношението си къмъ нашата църква.

Свещ. Ст. п. Юрдановъ

словенъ въ светия храмъ. То зи медъ е известенъ „Хараламбовъ медъ“. Самъ св. Харалампий въ молитвата си казва: „Нека и росата, що слиза отъ небето, имъ бжде за изцѣление“.

Росата и нектара по цвѣта, като най-чистъ медъ, съ молитвитъ на св. Харалампия и днесъ носи изцѣление.

Житието на свети Харалампий е обширно. Желаящитъ да знаятъ за него, нека го прочетатъ; написано е на 10 февруарий, старъ стилъ.

Когато излѣзълъ на сждъ, той казалъ: „Вашиятъ царъ Северъ изнаѣбри люти мченика за да принуждава човѣцитъ да принасятъ жертва на бездушнитъ идоли и да предаватъ душитъ имъ на смъртъ. Моятъ Царъ, обаче, Исусъ Христосъ, чрезъ пророцитъ и апостолитъ проводи на свѣта учението за вѣчния животъ. Съ учението за вѣченъ животъ, врагътъ се прогонва, змеятъ се потъква, невѣрието въ вѣра се обръща, мечитъ на бѣсоветъ загиватъ и всичката сила на врага люто пада. Ето защо, повече трѣбва да се вѣрва на учението, което ни показва пѣтищата на вѣчния животъ, отколкото да се вършатъ дѣла, които носятъ пагуба. Азъ, който вече съмъ остарѣлъ и който свършвамъ временния си животъ, нѣма да пренебрегна близкитъ за мене невидими блага — вѣчния животъ“.

Така говорилъ светиятъ мченикъ. Той знаелъ и използвалъ ясно, че следъ земния животъ идеа безсмъртие и вѣченъ животъ за всѣки вѣрващъ християнинъ. Св. Харалампий говорилъ за Господа Исуса Христа, че Той е възкресналъ и е живъ и отъ небесата продължава да бжде съ насъ до свършека на вѣковетъ.

Царъ Септимий Северъ недоумѣвалъ тази тайна за вѣченъ-безсмъртенъ животъ и изпадалъ въ яростъ предъ дълбоката вѣра на св. Харалампия въ Господа Исуса Христа.

Въ яростта си, С. Северъ взелъ лъкъ, пустиналъ стрелитъ направо нагоре и казалъ: „Христѣ, ако живѣешъ въ небесата, дойди тукъ долу, постави палаткитъ си на земята. Ето, обявявамъ ти война. Имамъ достатъчно сила да излѣза срещу Тебе. Слѣзъ и застани близо до мене. Ако ли не, ще съборя небесата, ще угася слънцето и ще Те хвана съ ржцетъ си!“

Страшни мчжения претърпѣлъ светиятъ мченикъ. Той билъ подкрепянь отъ Бога въ своя дългъ земенъ животъ. Билъ удостоенъ да дава изцѣ-

## Хрони

Молимъ всички,

които смѣнятъ мѣсто, и вото си да се обажда въ редакцията, като посочатъ и номера на абонамента. Това ще улесни административния.

**Умоляваме,** асички настоятели на вестника да се четатъ окончателно за 1942. Това се отнася и до околскитъ секретарь-касиери.

**Всѣки** абонатъ отъ Варненската и Преславска Епархия, може да си внесе абонамента на енорийския същеникъ. Тия, които сж въ отъ тая Епархия, могатъ да пратятъ въ гербови или щенски марки. За 1942 г. 20 лв., за 1943 г. 30 лева.

**Въ иднитъ** бройове, посочимъ по духовни око, кой държи палмата на първенството въ разпространеното на в. „Хр. защита“, къмъ имъ изпратимъ като подарѣкъ известната икона „Св. Богородица Римска“.

**Пегово** Всеблагочестие Икономъ Ив. Дочесто благодарни сърдечно на всички приятели енорияши и членати, които сж го поздравили по случай празницитъ и именния денъ. На всички пожелаваме здраве и щастливи дни.

**Девденското** църковно настоятелство сърдечно благодарни на семейство Сави Христосъ за подарената отъ тѣхъ икона — Исусъ Христосъ Царь на вата за владиковия тронъ, семейство Димитъръ Я. К. маровъ за подарената икона „Благовещение“ и на семейство Балю Воденичаровъ за подарената икона „Кръщение Господне“.

Нека примѣрятъ имъ богата подражаванъ, а тѣмъ, Богъ дарува здраве и всегашна рила.

рениа на оолнитъ, подпѣлъ слабитъ, благославенъ земния животъ, но твърдостремѣлъ да заживѣе въ смъртие.

войницитъ, които били пратени да посѣкатъ св. Харалампия, свидетелствували, преди да бжде посѣченъ, дълби душата на мченика възлиза на небесата. Така въздхналъ светиятъ мченикъ.

Галина, дъщеря на царя и тими Севера, измолила да дадатъ тѣлото на мченика. Оовила го въ чиста плащаница помазала го съ миро и го жила въ златенъ ковчегъ, то славила Бога. Царьтъ плашилъ да сжди и озлобдъщеря си, защото знаелъ, Богъ е съ нея. Той я оставилъ да живѣе въ християнско гочестие — споредъ волята свещ. Йорд. Свѣтославовъ.

### Църковно настоятелство — въ село Сини-виръ, Ново-пазарско

## Обявление № 11

с. Сини-виръ, 26 януарий 1943 година

Църковното настоятелство обявява на интересуванитъ с. Сини-виръ, че се произведе търгъ за отдаване на заемъ на църковната керемидарница, находящата се въ Сини-виръ съ срокъ отъ 4 години — начинающа отъ 1 октомври 1942 год. до 1 октомври 1946 год., при годишенъ първоначална оценка 4000 (четири хиляди) лева. Тържбата книжка могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ денъ въ енорийския свещеникъ. Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

ОТЪ ЦЪРКОВ. НАСТОЯТЕЛСТВО